

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.931 van 7 april 2025
in de zaak A. 237.865/VII-41.791**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marie Doutrepont
 kantoor houdend te 1210 Sint-Joost-ten-Node
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 279.891 van 8 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.251 van 27 februari 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Doutrepont, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen op 10 juli 2019 elk een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 maart 2020 neemt de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partijen dienen tegen de voormelde beslissingen gezamenlijk een beroep met volle rechtsmacht in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 250.081 van 26 februari 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde beslissingen en zendt hij de zaak terug naar de verwerende partij (hierna: het vernietigingsarrest).

Op 9 juni 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissingen).

De verzoekende partijen dienen tegen de voormelde beslissingen gezamenlijk een beroep met volle rechtsmacht in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 279.891 van 8 november 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 149 van de Grondwet, artikel 8.17 van het Burgerlijk Wetboek, de motiveringsplicht, “de schending van de kracht van gewijsde”, en “de miskennis van de bewijskracht en draagwijdte van een akte”.

In essentie voeren de verzoekende partijen aan dat voormelde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat het bestreden arrest het eerder vernietigingsarrest niet naleeft.

De verzoekende partijen lichten toe dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteengezet hebben waarom zij niet konden terugkeren naar El Salvador, daar zij aldaar slachtoffers waren geweest van daden van vervolging door de MS 13 omdat zij afkomstig waren uit wijken gedomineerd door vijandige *maras* (bendes). In vernietigingsarrest nr. 250.081 van 26 februari 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de twee eerste negatieve beslissingen van de verwerende partij van 30 maart 2020, o.m. omwille van volgende overwegingen: “De Raad stelt verder vast dat verzoekers doorheen hun verzoekschrift geregeld punctueel aangeven waar hun verklaringen overeenkomen met de beschikbare objectieve landeninformatie, doch uit de bestreden beslissingen niet kan blijken dat de commissaris-generaal verzoekers’ verklaringen heeft afgewogen in het licht van deze landeninformatie, noch aan de hand van landeninformatie heeft geobjectiveerd of verzoekers, afkomstig uit rivaliserende wijken, effectief elders kunnen gaan samenwonen.” Daarop heeft de verwerende partij in het administratief dossier twee nieuwe verslagen gevoegd, die volgens de verzoekende partijen aantonen dat die alternatieve samenwoning bijna onmogelijk is. Ook oordeelt het vernietigingsarrest dat de verzoekende partijen het “voldoende aannemelijk lijken te maken dat verzoeker tussen januari en mei 2019 in Ciudad Versailles te San Juan Opico bij verzoekster en haar ouders woonde. Verzoekers lijken ook een aannemelijke verklaring te geven voor het gebrek aan een officiële adreswijziging op verzoekers identiteitskaart.”

Een correcte lezing van het vernietigingsarrest toont dus volgens de verzoekende partijen wél aan, in tegenstelling tot wat door het bestreden arrest wordt voorgehouden, dat het aan de verwerende partij toekwam om concreet aan te tonen dat de verzoekende partijen bij terugkeer geen risico liepen op vervolging. Dat hun houding net na de bedreiging door de *maras* onvoorzichtig voorkwam

omdat zij niet meteen hun wijk verlieten, of dat zij nadien nog een aantal weken konden blijven voortleven in El Salvador, zij het ondergedoken, is volgens de verzoekende partijen eigenlijk helemaal vreemd aan deze centrale en terechte vraag die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gesteld en door de verwerende partij en door het bestreden arrest onbeantwoord blijft. Noch de aanvankelijk bestreden beslissingen, noch het bestreden arrest hebben immers ooit de afkomst van de verzoekende partijen uit wijken gedomineerd door vijandige *maras* betwist, het is slechts de werkelijkheid van de door hen opgelopen vervolging die in twijfel wordt getrokken. Dit neemt niets weg aan het objectief risico dat de verzoekende partijen omwille van hun afkomst zouden oplopen bij terugkeer naar El Salvador, en die nooit onderzocht werd.

Zodoende schendt het bestreden arrest volgens de verzoekende partijen zowel de bewijskracht en draagwijdte van vernietigingsarrest nr. 250.081 van 26 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als diens kracht van gewijsde en de andere in het middel vermelde bepalingen en beginselen. Het bestreden arrest is, wat dit betreft, niet correct gemotiveerd en stelt zodoende de verzoekende partijen bloot aan een risico op schending van artikel 3 EVRM omwille van een schending van artikel 13 EVRM in hun hoofde.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen toe dat reeds herhaaldelijk is gesteld dat artikel 3 EVRM van toepassing is op asielzaken. Verder vestigen zij er de aandacht op dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en de beslissing om een verzoek(st)er na de afwijzing van dat verzoek uit het land te wijzen naar Belgisch recht twee verschillende beslissingen zijn, genomen door twee afzonderlijke instanties. In het kader van een beslissing tot uitwijzing van een persoon waarvan het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, zal geen onderzoek meer worden verricht naar een risico op schending van artikel 3 EVRM betreffende de elementen vermeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Indien die elementen niet op een afdoende wijze worden onderzocht tijdens de procedure betreffende het verzoek om internationale

bescherming, worden ze dan ook niet meer onderzocht, ook niet tijdens de procedure betreffende de uitwijzing, wat volgens de verzoekende partijen op zich een schending van artikel 13 EVRM, in samenhang met artikel 3 EVRM, inhoudt.

De verzoekende partijen menen dat de aanvankelijk bestreden beslissingen, en nadien het bestreden arrest, de draagwijdte van het vernietigingsarrest schenden, bij gebrek aan onderzoek naar de mogelijkheid voor hen, gezien hun afkomst uit verschillende wijken met rivaliserende *maras*, om effectief elders te gaan samenwonen, terwijl dat duidelijk wordt vereist in laatstvermeld arrest.

Het verweer dat uit dat arrest nergens een vraag blijkt aan de verwerende partij om nieuwe beslissingen ten aanzien van de verzoekende partijen te motiveren in het licht van objectieve informatie betreffende de mogelijkheid voor personen afkomstig uit verschillende wijken met rivaliserende *maras* om samen te wonen en dat de verzoekende partijen het vernietigingsarrest wat dat betreft verkeerd lezen, achten die laatsten in strijd met de inhoud van dat arrest, pagina 13, overw. 4.3, *in fine*. De motivering daar betekent volgens hen onbetwistbaar dat de vernietigde beslissingen onvoldoende informatie bevatten over het risico dat koppels afkomstig uit verschillende wijken met rivaliserende *maras* lopen wanneer ze gaan samenwonen. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vernietigingsarrest meent dat het dossier nader onderzoek vereist omdat die informatie ontbreekt, betekent duidelijk dat die laatste bij het dossier moet worden gevoegd opdat een nieuwe beslissing met volledige kennis van zaken kan worden genomen.

De verzoekende partijen betwisten geenszins de beoordelingsvrijheid van de verwerende partij bij de bepaling van de inhoud van een nieuwe beslissing na een vernietigingsarrest. Wél moet de verwerende partij de vereisten van een vernietigingsarrest naleven. *In casu* betekent dat een verplichting om de bij dat arrest gevraagde informatie te verzamelen, en nadien pas een nieuwe eventueel opnieuw negatieve beslissing te nemen. De verwerende partij heeft de bij

het vernietigingsarrest gevraagde informatie echter niet verzameld, en het bestreden arrest bevestigt dat foutieve nalaten. De verwerende partij heeft nooit betwist dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit verschillende wijken gedomineerd door rivaliserende *maras*; enkel de ondergane bedreigingen en/of de reacties op de bedreigingen worden ongeloofwaardig geacht. Gelet op het vaststaande en onbetwiste objectieve gegeven dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit verschillende wijken met rivaliserende *maras* en zijn gaan samenwonen in de wijk van verzoekster, kwam het aan de verwerende partij toe om een dienstig gevolg te geven aan de vraag van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vernietigingsarrest om aan de hand van landeninformatie te objectiveren of de verzoekende partijen effectief elders in hun land van herkomst kunnen gaan samenwonen. Door op het nalaten van de verwerende partij om dat te doen niet te reageren met een vernietiging van de desbetreffende beslissingen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest volgens de verzoekende partijen de in het eerste cassatiemiddel opgegeven rechtsnormen, gezien in onderlinge samenhang.

Beoordeling

6. De verzoekende partijen voeren aan dat het bestreden arrest niet het vereiste gevolg heeft gegeven aan de volgende overwegingen van het vernietigingsarrest:

“Alles samen genomen besluit de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] dat verzoekers voldoende aannemelijk lijken te maken dat verzoeker tussen januari en mei 2019 in Ciudad Versailles te San Juan Opico bij verzoekster en haar ouders woonde. Verzoekers lijken ook een aannemelijke verklaring te geven voor het gebrek aan een officiële adreswijziging op verzoekers identiteitskaart.

(...)

De Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] stelt verder vast dat verzoekers doorheen hun verzoekschrift geregeld punctueel aangeven waar hun verklaringen overeenkomen met de beschikbare objectieve landeninformatie, doch uit de bestreden beslissingen niet kan blijken dat de [verwerende partij] verzoekers' verklaringen heeft afgewogen in het licht van deze landeninformatie, noch aan de hand van landeninformatie heeft

geobjectiveerd of verzoekers, afkomstig uit rivaliserende wijken, effectief elders kunnen gaan samenwonen.

4.4. De Raad is van oordeel dat verzoekers nieuwe verklaringen en elementen voorleggen die verder grondig onderzoek behoeven.”

7. De verzoekende partijen gaan uit van een verkeerde lezing van het vernietigingsarrest wanneer ze stellen dat de verwerende partij wordt gevraagd om de bestreden beslissingen te motiveren in het licht van de objectieve informatie wat betreft de mogelijkheid voor personen afkomstig uit wijken gedomineerd door rivaliserende *maras* om samen te wonen. In eerste instantie wijst het woord “lijken” erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel voorlopige vaststellingen doet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarna in het vernietigingsarrest enkel vast dat uit de motivering niet blijkt dat een aantal door verzoekende partijen aangevoerde verklaringen onderzocht zijn en dat er verder grondig onderzoek nodig is over verzoekers nieuwe verklaringen en elementen. Daarmee oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij een nieuwe beslissing moet nemen en dat in volle onafhankelijkheid, zoals wettelijk vastgelegd in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de verwerende partij, en nadat deze laatste de nieuwe verklaringen en documenten van de verzoekende partijen onderzocht heeft om tot zijn beslissing te komen, tot de conclusie dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in het licht van deze vaststelling niet verder te motiveren over een veilig intern vestigingsalternatief.

In het licht van het voorgaande, schendt het betreden arrest noch artikel 8.17 van het Burgerlijk Wetboek, noch “de kracht van gewijsde”, noch de “bewijskracht en draagwijdte van een akte”.

8. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

In randnummer 2.3.3. van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Voorts motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in datzelfde randnummer ook over de draagwijdte van het vernietigingsarrest. Hij stelt dat “uit het arrest nr. 250.081 van 26 februari 2021 van de Raad niet [kan] blijken dat aan [de verwerende partij] werd gevraagd om de bestreden beslissingen ‘te motiveren in het licht van de objectieve informatie wat betreft de mogelijkheid voor personen afkomstig uit wijken gedomineerd door rivaliserende maras om samen te gaan wonen’. Dat de [verwerende partij] dit niet gedaan heeft, vormt dan ook geen schending van het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad en verandert bovendien niets aan de bovenstaande beoordeling.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst ook naar de COI Focus “Salvador. Les frontières invisibles établies par les gangs” van 22 april 2022 en een document van het UNHCR van maart 2016 en oordeelt dat “[i]n het licht van deze informatie het gedrag van verzoekende partijen nadat zij door bendeleden werden bedreigd omwille van de verhuis van verzoeker van zijn wijk naar de wijk van verzoekster

niet aannemelijk [is].” Daarmee is voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

9. De verzoekende partijen verduidelijken in het verzoekschrift bij de uiteenzetting van het eerste middel niet hoe de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn door het bestreden arrest. Ze tonen evenmin aan dat de uiteenzetting in de memorie van wederantwoord niet in het verzoekschrift kon worden aangevoerd.

In de mate dat het middel verwijst naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM is het niet ontvankelijk.

10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: Richtlijn 2004/83), de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet en het “beginsel van de gedeelde bewijslast in asielzaken”.

De verzoekende partijen lichten toe dat de bewijslast in asielzaken gedeeld dient te worden en dat het aan de verwerende partij, die over

een documentatiecentrum beschikt, toekomt om de objectieve situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

In casu heeft de verwerende partij, weliswaar na hiertoe te zijn veroordeeld, de situatie van familieleden of naasten afkomstig uit gebieden met vijandige *maras* in El Salvador objectief toegelicht. Zij heeft echter het risico dat de verzoekende partijen lopen bij terugkeer niet onderzocht, door alle geloofwaardigheid aan hun relaas te ontfemen op basis van detailpunten waarop zij elkaar zouden hebben tegengesproken. Die argumentatie wordt zonder meer hernomen in het bestreden arrest. Nochtans staat vast dat de verzoekende partijen zijn gaan samenwonen en dat zij afkomstig zijn uit vijandige wijken. Daargelaten de kleine tegenstrijdigheden die de verzoekende partijen worden verweten en die zijn toegelicht in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissingen, komt het de verwerende partij of minstens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het risico dat de verzoekende partijen lopen bij terugkeer na te gaan in het licht van de objectief beschikbare informatie. Buiten de opname ervan in het administratief dossier heeft de verwerende partij echter niets gedaan met de reeds vermelde verslagen. Er is geen analyse gemaakt, noch toegelicht waarom de verzoekende partijen geen risico zouden lopen in het licht van de beschikbare informatie. Het bestreden arrest biedt daarvoor geen soelaas.

12. In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekende partijen het middel. Zij herinneren aan het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 in de zaak Singh e.a. t. België, gevelde in een volgens hen vergelijkbare zaak. Ze verwijzen ook naar de recente rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een eerste fase betreffende de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die de bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, geldt een samenwerkingsplicht voor de betrokken verzoeker, die een inspanning moet doen om het verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal, en

de met het onderzoek belaste instanties, die, indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, actief met hem moeten samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen die instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van die gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dan wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen en wordt dus beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dat onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in die fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop ze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid evenwel niet van de opdracht om de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen als het gaat om elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met

schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet de cumulatieve voorwaarden waaronder die aspecten niettemin geen bevestiging behoeven.

Voor de verzoekende partijen is die redenering van toepassing *in casu*: twijfels over bepaalde aspecten van hun relaas ontslaan de verwerende partij eerst en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadien niet van onderzoek naar de door een objectief risico ingegeven vrees voor vervolging van de verzoekende partijen, als personen afkomstig uit vijandige wijken die in El Salvador gaan samenwonen, een feit waarover geen twijfel bestaat. De verzoekende partijen onderbouwen die visie nog verder met citaten uit verschillende bronnen, waarna zij besluiten dat het gebrek aan reactie in het bestreden arrest op het nalaten van de verwerende partij om een dergelijk onderzoek te voeren, een schending uitmaakt van de aangevoerde artikelen en beginselen.

Beoordeling

13. De kritiek is niet ontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing van de verwerende partij en niet tegen het bestreden arrest.

Artikel 4 van richtlijn 2004/83, zoals vervangen door artikel 4 van richtlijn 2011/95 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna richtlijn 2011/95) is omgezet in het Belgische recht door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen voeren niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat zij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kunnen beroepen op de voornoemde richtlijnbevestiging om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

De verzoekende partijen verduidelijken in het verzoekschrift bij de uiteenzetting van het tweede middel niet hoe de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn door het bestreden arrest. Ze tonen evenmin aan dat de uiteenzetting in de memorie van wederantwoord niet in het verzoekschrift kon worden aangevoerd.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

14. Voor zover de verzoekende partijen een schending van artikel 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet en “het beginsel van de gedeelde bewijslast” aanvoeren omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bewijs niet heeft geleverd dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer effectief over een bescherming tegen daden van vervolging van de *maras* zouden genieten, gaan zij eraan voorbij dat de Raad in het bestreden arrest van oordeel is dat de verzoekende partijen “in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming hebben omwille van de door hen aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het om die reden is dat een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant en niet dienstig is. Door zo te oordelen schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde bepalingen en het voornoemde “beginsel” niet: als er geen nood aan bescherming is in het land van herkomst, dient niet bewezen te worden dat die bescherming in het land van herkomst geboden zal worden. De kritiek van de verzoekende partijen is gebaseerd op een onvolledige of verkeerde lezing van het bestreden arrest.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun risico bij terugkeer niet onderzocht werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Behoudens de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partijen ingeroepen problemen met bendeleden oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke

Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling blijft noodzakelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat de verzoekende partijen niet *in concreto* aanduiden of toelichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de risico's die beschreven zijn in de algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen.

Met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partijen dat er geen analyse is gemaakt, noch is toegelicht, waarom de verzoekende partijen geen risico zouden lopen in het licht van de beschikbare informatie volstaat het om te verwijzen naar pagina 30 van het bestreden arrest:

“Verzoekende partijen erkennen overigens wel dat de COI Focus ‘*Salvador. Les frontières invisibles établies par les gangs*’ van 22 april 2022, dat aan de administratieve dossiers werd toegevoegd, interessant is. De Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] leest in deze COI Focus dat de bendes hun territorium verdedigen tegen indringers en dat het gevaarlijk kan zijn voor de bewoners om zich te verplaatsen. In de ‘*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*’ van UNHCR van maart 2016, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd en waaruit verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren, wordt vermeld dat personen die zelfs per ongeluk de autoriteit van de bendes overschrijden onderworpen worden aan snelle en brutale wraak. In het licht van deze informatie is het gedrag van verzoekende partijen nadat zij door bendeleden werden bedreigd omwille van de verhuis van verzoeker van zijn wijk naar de wijk van verzoekster niet aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissingen moeten dan ook in het licht van deze objectieve informatie worden gelezen en kunnen niet worden beschouwd als ‘een paar kleinigheden in verzoekers’ verklaringen om hieruit te besluiten dat hun relaas totaal ongeloofwaardig zou opkomen’.”

De verzoekende partijen zijn het met de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet eens, vanuit een eigen, andere visie op het gevaar van bendege geweld dat uit verschillende wijken afkomstige personen die willen samenwonen in hun land van herkomst zou bedreigen. Dit betreft evenwel

een beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van artikel 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet.

15. Het tweede middel, voor zover ontvankelijk, is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde cassatiemiddel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1, afdeling A, lid 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 10, lid 1, d), Richtlijn 2004/83/EG, artikel 149 Grondwet, artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Die schending houdt volgens hen in wezen verband met het gegeven dat de verzoekende partijen in het bestreden arrest niet worden geacht deel uit te maken van de specifieke sociale groep van koppels afkomstig uit verschillende wijken gedomineerd door rivaliserende *maras*, omdat er geen geloof wordt gehecht aan sommige van hun verklaringen. De voormelde rechtsnormen zouden daardoor worden geschonden, omdat er nooit is getwijfeld aan de afkomst van de verzoekende partijen uit zulke wijken, zodat, ongeacht een aantal twijfels opgeworpen door de verwerende partij en in het bestreden arrest over het relaas van de verzoekende partijen, hun situatie moet worden onderzocht uit het oogpunt van hun lidmaatschap van de voornoemde sociale groep, terwijl dat niet is gebeurd.

De verzoekende partijen lichten verder toe dat zij in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mede hebben aangevoerd dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador vervolging vrezen vanwege hun lidmaatschap van de specifieke sociale groep, in vluchtelingenrechtelijke zin, van de familieleden of naasten die afkomstig zijn uit verschillende wijken gedomineerd door vijandige *maras*. Dat element is gedekt door de kracht van gewijsde van het vernietigingsarrest. Wat zowel door de verwerende partij als in het bestreden arrest wordt betwist, is de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partijen daardoor ondergane vervolgingen. De twijfels over die geloofwaardigheid nemen voor de verzoekende partijen echter niet weg dat uit de door de verwerende partij in het administratief dossier bijgebrachte informatie blijkt dat familieleden of naasten afkomstig uit vijandige wijken elkaar niet kunnen bezoeken, laat staan samenwonen. Dat houdt een vervolging in op basis van het lidmaatschap van de specifieke sociale groep van personen afkomstig uit verschillende wijken gedomineerd door vijandige *maras*, die niet is onderzocht, noch door de verwerende partij, noch in het besteden arrest.

Door te menen dat de toestand van de verzoekende partijen als leden van de specifieke sociale groep van personen afkomstig uit verschillende wijken gedomineerd door vijandige *maras* geen onderzoek behoeft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partijen de draagwijdte en de inhoud van dat begrip, alsook de motiveringsplicht ten opzichte van de door hen dienaangaande uiteengezette argumentatie, geschonden.

17. In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekende partijen de uiteenzetting van het derde cassatiemiddel. Zij voegen toe dat het naast de kwestie is dat er in het vernietigingsarrest nergens staat te lezen dat de verzoekende partijen behoren tot de specifieke sociale groep van de familieleden of naasten die afkomstig zijn uit verschillende wijken gedomineerd door vijandige *maras*. Wat zij verwijten, is dat daarnaar geen onderzoek is verricht.

Dat voorts geen onderzoek zou moeten worden gevoerd naar een band tussen de door de verzoekende partijen vermelde problemen en de criteria van het Vluchtelingenverdrag, omdat die problemen ongeloofwaardig zouden zijn, menen zij voldoende te weerleggen met hun repliek op het verweer tegen het tweede cassatiemiddel. De vermeende ongeloofwaardigheid van (delen van) het relaas van de verzoekende partijen stelt volgens hen de asielinstanties niet vrij van onderzoek naar een vrees voor vervolging, zij het op basis van documenten of objectieve informatie. Door de afwezigheid van zulk onderzoek niet te laten resulteren in de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissingen schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor de verzoekende partijen daarom de in het derde cassatiemiddel opgegeven rechtsnormen.

Beoordeling

18. De kritiek is niet ontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing van de verwerende partij en niet tegen het bestreden arrest.

Artikel 10, lid 1, d), van richtlijn 2004/83, zoals vervangen door artikel 10, lid 1, d), van richtlijn 2011/95, is omgezet in het Belgisch recht in de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen voeren niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat zij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kunnen beroepen op de voornoemde richtlijnbeplating om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

De verzoekende partijen verduidelijken in het verzoekschrift bij de uiteenzetting van het derde middel niet hoe de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn door het bestreden arrest. Ze tonen evenmin aan dat de uiteenzetting in de memorie van wederantwoord niet in het verzoekschrift kon worden aangevoerd.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

19. Het bestreden arrest stelt dat de verzoekende partijen “in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij een daadwerkelijke nood aan bescherming hebben omwille van de door hen aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador” en dat daarom “[h]et betoog van verzoekende partijen dat zij door hun afkomst uit wijken gecontroleerd door rivaliserende mara’s deel uitmaken van een specifieke sociale groep waardoor zij een nood hebben aan internationale bescherming [...] niet dienstig [is].” Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste van jurisdictionele beslissingen.

Artikel 149 van de Grondwet en “de motiveringsplicht” zijn niet geschonden.

20. Voor zover de verzoekende partijen aanhalen dat artikel 1, afdeling A, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet geschonden zijn omdat de verzoekende partijen in het bestreden arrest niet worden geacht deel uit te maken van de specifieke sociale groep van koppels afkomstig uit verschillende wijken gedomineerd door rivaliserende *maras*, gaan ze eraan voorbij dat het bestreden arrest motiveert dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan bescherming omwille van de door hen aangehaalde problemen met bendeleden. Een gegronde vrees voor vervolging is niet aangetoond. In dat geval kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder de aangehaalde bepalingen te schenden oordelen dat de argumenten met betrekking tot de grond voor deze vervolging, *in casu* het al dan niet behoren tot een sociale groep, niet dienstig zijn.

Waar de verzoekende partijen stellen dat uit de in het administratief dossier bijgebrachte informatie blijkt dat de verzoekende partijen als afkomstig uit vijandige wijken elkaar niet kunnen bezoeken, laat staan samenwonen, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van artikel 1, afdeling A, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

21. Het derde middel, voor zover ontvankelijk, is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In een vierde cassatiemiddel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het beginsel van de gelijkheid der wapens, de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak, artikel 8.17 BW, de motiveringsplicht, de bewijskracht en draagwijdte van een akte, en artikel 57/5*quater*, § 3, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geargumenteed dat verzoekster de notities van haar persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij op 21 oktober 2021, ondanks een verzoek hiertoe, nooit heeft ontvangen en dat de verwerende partij daardoor impliciet maar zeker afstand heeft gedaan van de toepassing van artikel 57/5*quater*, § 3, van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest luidt het echter:

“Waar verzoekende partijen opmerken dat zij de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 21 oktober 2021 nooit hebben ontvangen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van de administratieve dossiers, waaruit blijkt dat deze notities op 8 november 2021 aan verzoekster aangetekend werden opgestuurd (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet).”

Dat oordeel is volgens de verzoekende partijen nooit onderworpen aan de tegenspraak van de partijen en de genoemde map maakte evenmin deel uit van het administratief dossier dat op 15 juni 2022 door de verwerende partij is bezorgd aan de advocate van de verzoekende partijen. Na raadpleging van die map op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt geen bewijs aanwezig van de verzending van de desbetreffende notities, maar enkel een document met een code van een aangetekende zending die op een onbekende datum zou zijn verstuurd naar verzoekster. Het bewijs van die aangetekende zending ligt echter niet voor. Raadpleging van de *track and trace* service van bpost door opgave van de bedoelde code geeft geen enkel resultaat. Ook de advocate van de verzoekende partijen kreeg nooit enige kopie van de notities van het desbetreffende onderhoud met verzoekster, in tegenstelling tot wat het geval is voor de notities van het onderhoud met verzoeker.

De verzoekende partijen menen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de rechten van verdediging en van de gelijkheid van de wapens als de draagwijdte van een akte schendt waar hij stelt dat het bewijs van de verzending van de notities van het voormelde onderhoud met verzoekster deel uitmaakt van het administratief dossier, terwijl dat niet het geval is. Dat heeft belangrijke gevolgen voor de draagwijdte van de notities van de verwerende partij over het bedoelde onderhoud met verzoekster, waarvan zij de inhoud betwist en waarop de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich steunen om de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen te verwerpen. Door die notities wél te beschouwen als aan verzoekster toegezonden zonder dat punt te onderwerpen aan de tegenspraak van de partijen, terwijl uit de stukken waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst níét blijkt dat die toezending effectief is geschied, worden voor de verzoekende partijen de in het middel vermelde bepalingen en beginselen geschonden, met inbegrip van artikel 57/5*quater*, § 3, van de vreemdelingenwet, waarvoor de verzoekster tevergeefs heeft verzocht om vaststelling van de afstand door de verwerende partij.

23. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Ze voegen eraan toe dat de verwerende partij volgens hen een aantal zaken door elkaar haalt. De verwerende partij erkent dat er geen bewijs bestaat van de verzending van de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekster op 21 oktober 2021, maar beweert dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat die notities op 8 november 2021 per e-mail zijn bezorgd aan haar advocate. Voor de verzoekende partijen is dat echter een blote bewering die zij ten stelligste betwisten en onverlet laat dat het wettelijke voorschrift om dergelijke notities per aangetekende zending te bezorgen in het geval van verzoekster niet is nageleefd. Het juridische gevolg daarvan is dat er geen vermoeden van instemming met de inhoud van de notities bestaat ten aanzien van verzoekster.

Om die reden heeft verzoekster de inhoud van de desbetreffende notities betwist in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de op een aantal punten gedetailleerdere notities van haar advocate neergelegd. Dat verzoekster alsnog, maar pas na de aanvankelijk bestreden beslissingen, toegang heeft gehad tot de notities van de verwerende partij van het onderhoud met haar op 21 oktober 2021, wordt niet betwist, maar is niet het punt waarvoor de cassatie van het bestreden arrest wordt gevorderd.

Het probleem is volgens de verzoekende partijen de schending van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest weigert om af te zien van het vermoeden van instemming van verzoekster met de inhoud van de bij de verwerende partij van het voormelde onderhoud gemaakte notities en om rekening te houden met de notities van dat onderhoud van haar advocate. Dat vermoeden houdt immers op te gelden als de notities van het persoonlijk onderhoud met een verzoek(st)er om internationale bescherming die laatste niet worden bezorgd. Eens het vermoeden niet meer bestaat, kan de inhoud van zulke bij de verwerende partij gemaakte notities met alle middelen worden betwist, met inbegrip van de notities van de advocate die bij het onderhoud aanwezig was.

De verzoekende partijen vinden dat de verwerende partij daarom ten onrechte stelt dat de onregelmatigheid betreffende de bezorging van de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekster op 21 oktober 2021 de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Het zijn immers precies sommige van de elementen van dat onderhoud waarvoor de notities van de advocate van verzoekster verschillen van die van de verwerende partij, die mede de vermeende ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekster staven. De voormelde onregelmatigheid en de eruit volgende onmogelijkheid om de desbetreffende notities voorafgaand aan de aanvankelijk bestreden beslissingen te bekritisieren, gekoppeld aan de foutieve stelling in het bestreden arrest dat die notities wél aan verzoekster zijn bezorgd en dat er, daarom, geen reden bestaat om rekening te houden met de afwijkende notities van de advocate van verzoekster, heeft voor de verzoekende partijen dus wél een invloed op de inhoud van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ten onrechte ervan uit dat de notities van de verwerende partij aan verzoekster zijn toegestuurd en weigert om die reden het vermoeden van instemming met de inhoud van die notities, dat er normaliter aan is verbonden, weg te nemen. Aangezien het bewijs van de verzending van de notities niet op geldige wijze is geleverd, diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te aanvaarden dat de inhoud van die laatste met alle middelen kan worden betwist, wat hij in het bestreden arrest weigert te doen. Daardoor schendt hij volgens de verzoekende partijen de in het middel opgegeven rechtsnormen.

Beoordeling

24. Artikel 57/5^{quater}, § 3, van de vreemdelingenwet luidt:

“De verzoeker om internationale bescherming wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts

betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.”

25. Het bestreden arrest stelt:

“Waar verzoekende partijen opmerken dat zij de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 21 oktober 2021 nooit hebben ontvangen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van de administratieve dossiers, waaruit blijkt dat deze notities op 8 november 2021 aan verzoekster aangetekend werden opgestuurd (adm. dos.. verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet).”

Hiermee antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de kritiek van de verzoekende partijen en voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

26. De verzoekende partijen erkennen dat ze van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekster hebben kennisgenomen, “weliswaar pas na de aanvankelijk bestreden beslissingen”. Uit het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt ook dat de verzoekende partijen naar die notities verwijzen en eruit citeren. Zodoende waren de verzoekende partijen in de gelegenheid om hun eventuele opmerkingen over de inhoud van voornoemde notities van verzoekster kenbaar te maken in het kader van hun beroep in volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen zij ook effectief hebben gedaan. Ongeacht of het al dan niet klopt dat geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 oktober 2021 aangetekend aan verzoekster zou zijn bezorgd, kon deze onregelmatigheid in het licht van het voorgaande de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. Voor zover de verzoekende partijen een schending aanvoeren van artikel 57/5^{quater}, § 3, van de vreemdelingenwet en artikel 8.17 BW en de bewijskracht en draagwijdte van een akte hebben zij geen belang bij dit middel.

27. Voor zover de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van de gelijkheid der wapens, de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak, blijkt dat de verzoekende partijen in de mogelijkheid waren hun opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud van verzoekster kenbaar te maken voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zij dit in hun verzoekschrift hebben gedaan, en de Raad in het bestreden arrest ook ingaat op de aangehaalde kritiek. De verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift verder niet, en tonen evenmin aan, hoe het proces in zijn geheel geschonden zou zijn. Het beginsel van de gelijkheid der wapens, de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak zijn niet geschonden.

28. Het vierde middel, voor zover ontvankelijk, is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven april tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams